Şeyh-ül-İslâm yine buyurdu ki, “Ebû Abdullah et-Takî, melek gibi bir kimse idi. Zamanında bulunan âlimlerin hemen hepsi ile görüşmüştü. Maddî ve ma’nevî bütün ilimlerde nasîbi vardı. Ben, onun sohbetlerinde bulunmakla çok şeylere kavuştum. Sohbetlerinde bana, ayrıca husûsen çok iltifât ederdi. Ne zaman huzûruna varsam, ayağa kalkardı. Firâseti çok kuvvetli idi.”

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Nefehât-ül-üns trc. sh. 374

EBÛ ABDULLAH ET-TAKÎ

Evliyânın büyüklerinden. İsmi, Muhammed bin Fadl bin Muhammed et-Takî es-Sicistânî el-Hirevî olup, künyesi Ebû Abdullah’tır. Zâhirî ve bâtınî ilimlerde derin âlim idi. Mûsâ bin İmrân Cirfeti’nin (radıyallahü anh) talebesidir. 416 (m. 1025) senesi Safer ayının birinci günü vefât etti.

Şeyhülislâm Abdullah-i Ensârî (radıyallahü anh) buyurdu ki: “Ebû Abdullah et-Takî (radıyallahü anh) benim üstâdımdır. Hanbelî mezhebi âlimlerinden idi. Hanbelî mezhebine âit çok kıymetli ve ince bilgileri ben ondan öğrendim. Çok heybetli idi. Ben ondan daha heybetli bir kimse görmedim. Son zamanlarda a’mâ oldu. Büyük zâtlar kendisine hürmet ve ta’zim ederlerdi. Çok kerâmetleri görülmüştür. Zamanında bulunan evliyânın efendisi idi. Sür’at-i Fehm (çabuk anlayış), sahibi idi. Kalabalık içinde bana ayrıca iltifât ederdi. Birgün bana hitaben: “Abdullah bin Ebî Mensûr! Sübhânallah! O ne nûrdur ki, Allahü teâlâ senin gönlüne koymuş” buyurdu. Halbuki ben o nûru anlıyabilmem için, belki de kırk sene geçmesi lâzımdı.”